

מסורת הש"ס

(א) לעיל נט. לקמן ע. בימות
 56. קדושין סג. מדרש פה.
 (ב) ב"ק 5, ג) (שם 5א).
 (ד) גי' יעב"ץ ליה,
 (ה) [ברכות כד. וש"נ].
 (ו) 'עיי' חוס' לעיל מז: ד"ה
 כתב לה וכו'), ז) [ערוך ע'
 סס ב' פי' מטמון].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה שום וכו'
שלשים ואחד סלע ודינר
כנ"ל וכן בממוך:

מוסף רש"י

קונם שאני עושה
 לפיך. אלה שמירה
 לבעלת מה שאני עושה
 מאלה יבא אומר לפי
 נקום (יבמות צג.) משך
 זה יחי לפי הכקדש
 (דעושי' צג.) מליטות לו
 (על' טז.) איני ארריך
 להפטר. נדו זה שאין זה
 לא תקדשוני ענין שואו ענין
 (שם) און בעלת נדו הכפר
 שאין מדתו לא סמי
 משבעת לו (דעושי' צג.)
 דמין דקא משבעת לו
 למעשה ידיו לא מלא
 נדרי (יבמות צג.) מלא
 חמיה כלס ופלו כל חמיה
 לתקנו בעל מה דמי
 ליה רמקו (דרי' צד.)
 יפר שואו מעררף עליו
 יותר מן האדא. שנה
 מעררן על משה ידיו
 יותר מן הכהן לו ויותר
 ממה שאני חייבת לעשות
 לו, ובכמותו (על' ד.)
 אמרין מה היא עושה לו
 משקר' לו מלענין ש
 סודיה שכן עושה מלענין
 בגלגל (דעושי' צג.) דמותר
 זה אמי שלו ויכולה
 לקדשו (על' טז.)

תוספות רי"ד

ומעשה ידיו היא אמר
רבי עקיבא תצנחה
מצאתה לא כ"ש נתן
קנום שאני עושה לפי
א"צ להפר רע"א יפך
שאז תעריך ויחזיק
כן הריאו לו פ"י ח"ס
ברב א"צ להפר מש"ק
ומשעבדו לא ואין אדם
אוסר בדבר שאינו לו
ואפי' הערפה ח"י ידירה
ור"ע כבר יר' שהערפה
יורה הוא וחייל עלי'
נדרה אם לא בהפרה
הדמאה בהערפה יהוא
מעשה ידיו קציד ר"ל
עקיבא ואמר לעצמו ולא
חייש לאביה אבל על
כך בדמאה בכריה ח"י
לרבה התם הוא משום
דקאמי' ברמיס אבל הו'
לא משעבדו ח"י אלא
לשעורא אבל הערפה
ידיו הוא מצאתה שגם
בא"ע ח"י ידיו לא כשן
גבי אשה דתהוירי דיה א"צ
אפיקו ח"י ח"י מצאתה
אאשה לבעלה דאית ח"י
לח"ק משום איביה וכ"ש
ההערפה ורע"א תצנחה
הדמאה הערפה [של]
מעשה ידיו היא אמר
ח"י חיישנין לאביה וכ"ש
מצאתה: כ"י אחא כ"י
אמר בהערפה שלא ע"י
הדוחק כ"ע לא פליגי
דבעה ח"י פ' משום
מכל ספך שראה ח"י
לה כ"י פליגי בהערפה
ש"י' דחוק פ' רבן
ח"י להרצוי' מנחתא לבי

דמעשה ידיה. ושיך למימר שיהא שלו דמעשה ידה תחת מזונוט: **קונס שאני עושה לפיד.** מה שאני עושה יהא קונס לפיד: **אינו לריד לנהפר.** דמעשדא ליה. ואפי' לשמא תעדיף נמי לא חייסין דאי מעדפה ננמי לצעל הוא: **שמא תעדיף.** והעדפה דידה הוא וחיל עלה קונס:

שלא ע"י הדחק. כגון שהיא עיריית
ויעלה מלאכה: ע"י הדחק. כגון
שדחקה עצמה והעדיפה: ה"ג והא'
כי אלא רצין נו'. וקס"ד מציאתה
הדחפה שלן או ידי הדחק היא
והיכי פליגי בה: ומשני אמר רב פפא
מציאתה כהעדפה שעל ידי הדחק
היא. דרוב מציאות צריך לחזר
אחריהם כגון דגים שנשאריו ביבשה או
צבי שצור או לחפש סימא"ל בקרקע:
שהם שלא וארבע בנה אחת. שומרת
קישואים וטווה פשתן ומלמדת שיר
לנשים. שצבר ומחממת ביצים בדחקה
או ביצי חולעיים העושים משי שחכים
מחממות אותן בדחקה והם נזכרים:
מהו. מי היה כעל ידי הדחק או לא:
ממקיף לה רבא בר רב חנן. אדרבי
יהודה בן חזירא: מבתנ"י ומת
חסנו. ונפלה לפני יצם והוא תוצע
מה שפסקו לאחריו: יכול הוא שיאמר
כו'. או חלוק או ייצם אבל אחיו או
יתן או תנע עד שילביק רשע: הוא
פוסק כגדש ט"ו מנה. שליש יותר
יקבלם עליו לכתוב בכתובות לנד
חוספת שהוא מוסיף לפי שמשתכר
בהן. אלף דינר הן עשרה מנה: וכנגד
השום. אם בא חתן לכתוב קבלה עליו
כנגד אלף דינר של שום שמתכין לו
בגדים או כלים הנשתמשין בהן והן
פוחתין או פרקמטיא ודקר הנועדים
לנומוטי חתן לשומם יותר משויים
לכבוד הכלה ולחובצה על צעלה: הוא
פוסק פחות חומס. לא מיעביא דלא
מוסיף אלא שפוחת שאם הכניסה שום
של אלף דינר הוא כותב ח' מאות וזו:

שום צמנה ושום מנה אין לו אלא מנה. הכניסה שום לקבלו עליו בשטר הכתובה צמנה והוא שזה מנה בשוק לכל אדם אין לו לומר תנו לי עוד חמישישון שקרי אמרו לפחות חומש מן השום לפי שלא אמרו בדברים הללו אלא בשום ששמאווה צבית חתנים והנשואים ומיהו תוספת שליש לא יוסיף שלא אמרו להוסיף שליש אלא מיד: שום צמנה היא נותנה שלשים מקבלו צמנה שאמרו לו כתוב מנה בכתובה והיא כתנים לך שום של מנה לריך שיצומו אותו צבית של חתונה שלשים ואחד סלע ודינר דהוי מנה וחומשו: וצד' מאות. שום שיקבל עליו לכתוב ארבע מאות: היא נותנה חמש מאות. לפי שומת הנערים שם: וכשתמן

רצון מציאת אשה לזעלה משום דללא תהיו לה אשה הכא תהיו לה לזעלה משום דקא מיחזנא מינייהו הכא לית לה זמוני ואי מציאתא תדמיחנא מינייהו: **א**לא מעתה בייש סוכתו ב'. מימא מאי פ' אלא מחלק האשה נותנין לזעל ואם כן אם לא הימא האשה בת צבייט סקסמו דללא בת צושת היא: **ע**נין ב' טובים דאית' דהו' יור' מן טובים שאין עליהם לשמור אותו און מתצבייט עליה צמי שפסחה ואחורו טעם משמע מתוך הגמרא (לקמן דף סו.) דקאמר מאי לאו אשה שהיא רוצה לבלות כליו ועטם אחר דדרך לשומם יותר חומש לאשמועינן שומא רבה ושומא זוטא דאם הימא עשירה דמשמשת ב' הכלה שייך לחלק בין רבה לזוטא כמו שפי' בקוונ' בגמ' ולכן נקט ב' ללא דוקא לסחורה דא"ר הו' כמו כספים והיה מוסקף שלש (אלא) וכיוצא בזה: **ש**ורם במנה ושוה מנה. פירש צוונטרס כהפסקה לוי פירש במגומם וגרסה כפירוש רבנו חננאל דמייירי שון שפסקא לה ול' שורם צמיחזנא לה כבתובתה אלא יסוה אותו שון אלא מנה אלא צמיחזנא סתם היא נותנת שלשים ואחד ודינר דהכי קאמרה ליה שחב'

תאשה לעצמה ולא חיישין לאיבה שגם שהעדה היא של בעל משום דמע"י הוא אבל בה כמע"י הנקיות בדמים ור"ע סבר לבעלה שאית ליה חיקין [שחיקין שיהא לבעל משום] וכל דלא הוי לבעל ולא חייש לאיבה באיוו העדה פליג ר"ע ואמר דהוי דאשה באותה ערה עצמה לנדר שניה מעניה בלילות והתם ליכא איבה אבל מה שמעדת בלי שום דוחק

מציאת האשה פרק ששי כתובות

וְהָא **כִּי** **אַתָּה** **רַבִּין** **בּוֹ**. זאת גרסת הקונטרס וקשה דמאי פריך
דכי היכי דהעדפה הוּא דבעל ה"נ מציאתה הוּא דבעל והא דביש
סוגיא משמע דטפי הוּא מציאתה לעצמה מהעדפה דקאמר השתא
העדפה אחר ר"ע דלעצמה מציאתה לא כל שכן אס כן שפיר אפשר

להיות להעדרה לכולי עולמא היא דבעל
ובמציאתה היא פלוגתא ועוד קשה
לפירוש הקונטרס דלמר רב פפא
מירוצא הוא זה לא הוה ליה למימר
אלא מציאתה כהעדרה שעל ידי הדחק
דמי ולא הוה ליה למימר פלוגתא
דרבי עקיבא ורבנן וגררר כגרסת
רבינו חננאל דלא גרים והא אלא גרס
כי אחא רבין א"ר יוחנן בהעדרה שלא
ע"י הדחק כו' ומילתא בצפי נפשה
היא ולפרושי פלוגתא דרבי עקיבא
ורבנן אחא דאיידי במתני' במציאתה
ומעשה ידיה ומפרש רבין דבהעדרה
דמעשה ידיה שלא על ידי הדחק כולי
עולמא לא פליגי דבעל הוה משום מעה
כסף כי פליגי בהעדרה דע"י הדחק
דהוה כעין מציאה דפליגי נמי זה
דעל כרחק מציאה דלמר ר"ע לעצמה
מיירי בדלא בטלה ממלכא דאי בטלה
ממלכא הוה חייבת שרי הפקעתה
דקא בטלה בשעת הגבהת מציאה
ועלה קאי רב פפא וקאמר מציאתה
כהעדרה שעל ידי הדחק דמי כלומר
הא לא קא מיעביא ליה דעל שבעין
מדרכא דקא מדמה לעיל מציאה
להעדרה שע"י הדחק ורבין דקאמר
דפליגי בהעדרה ע"י הדחק א"כ פליגי
נמי במציאתה כגון דמגבהת מציאה
עם מעשה ידיה אלא צעי רב פפא
עשה לו שמים צבת אחת מהו
למציאתה דשמיין לה והוה לעצמה לה'
עקיבא או דלמא הוה של בעל דכלל זה
הוא מעשה ידיה כיון דהוה בשעת
מלכא והוה במקום מעה כסף
והעדרה שעל ידי הדחק דלמר רבי
עקיבא דהוה שלה היינו שעושה מלכא
בשעה שבני אדם ישימין תיקון והא דלא
קאמר רב פפא פשיטא לי מציאתה
כהעדרה משום דלא קאמר מציאה
כהעדרה דע"י הדחק דמי מסבירא
דנפשיה אלא ממילתא דרבין. ר"ת:

מציאתה כהעדרה שעל ידי
הדחק דמי. הכא

משמע למציאתה תחת מזונות כמו מעשה ידיה מדמדמי מציאה להעדרה ואף על גב דלמך צפ"ק דצ"מ (דף יב:) דלמיאת האשה לבעלה כי היכי דלא תיהוי לה איבה לא קשה מידי דמעשה ידיה נמי משום איבה הן כדלמרינן צפ"א ע"פ (עלי דף נח: וסא) קסבר מזוני עיקר ומעשה ידיה משום איבה ומיהו קשה דלמרינן כדלמשה רבה (פחות דף 5: וסא) גבי לא זה וזה וכלאן במציאתה ובעמשה ידיה ויפסד טעמא בגמרא דלץ וכלאן במציאתה טעמא מאי אמור איבה וגבי מעשה ידיה קאמר טעמא מאי אמור רבנן דמעשה ידיה מזונות ה"ל למנקט בתרייהו חד טעמא או משום איבה או משום דהוא בתמימין אינו נותן לאשה צושת שלם ולאיש לבד דמי בשמו נותן שלא היו נותנין לאשה גם לבעל לא היה נותן כלום ומאי פריך **מא לא בני משפחה**. עתה להשומרו מן המכיס אותו אבל עשיר **פחות** חומש. בקונטרס פירש שני טעמים חד משום פחותא דלגלס אל כסך לפחותי וצירושלמי שני אמר שמואל שזו דעתה של רבדור הכלה ולחצבה על צעלה ונראה דזה הטעם דקדק מדאיטריך לן והן פותחין כך לי רבה כמו זוטא אבל לטעמא ששמין יותר לכבוד גטסרס בגדים ופרקמטיא בגדים שמתמשים בהן ופותחין ופרקמטיא ודוקא) אלא כלומר שאין משתמשים בהן כגון בגדים שאין תפורין וסו לקבלו עליו בשטר הכתובה בזמנה והיה שזה מנה צדוק לכל אדם יסו לו מה הלשון דכשלאמרה שום בזמנה שזה מנה ר"ה לומר שאכל שום לו אלא מנה כללית וצ"ל צריך שיפוש שלשים ואלך (ו) ודבר אחר שום לו שום בזמנה ויפסד טעמא לז' בכחוצתה ואח"כ נראה להוסיף חומש:

וכשחמן

תרי אמוראי ולא איפסק הלכה כחד מינייהו התם עבדינן כמאן דשקלי וטריא אליבא ורבים לא עבדי הכי עד דפסקי' בפי' כיחיד דהאי דשקלא וטריא אליבא דיחיד אורחא ספיקא ולמפשט בקושיא ולא למפסק הלכה כוותיה: **מתנ'** הפוסק מעות לחתנו ומח הוא שיאמר לאחר הייתי רוצה ליתן ולך א"א ליתן פי' אילו היה חתנו קיים היה יכול

עין משפט
נר מצוה

ה א מיי פכ"א מהלכות
אבות הלכה ב סנה
אזאן פ"ג ועשן מה טור
שע"ע אה"ע סי' פ טע"א:
ב ב טור אה"ע ובי"ש שם:
ג ד מיי פ"ג מהלכות
עזב ומזין הלכה ט
ה סנה עשן פ"ט טע"ח
סי' ח סק"ק ת"ו ומה:
ו ז מיי פכ"ג מהלכות
אבות הלכה ט סנה
ועשן מה טע"ח אה"ע
ז ח סנה פ"ג אה"ע
ח ט מיי פכ"ג שם ה"ל יא
סנה שם טע"ח שם
י טמן סו סק"ק יא דהג"ה:

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

יחד מינייהו אבל ביחיד
תלמודא הוא לאגלויי כל
חתנו ואמרו חכמים יכול
יפיו בדין לתת לו המוהר